

[Justitsministeren.]

skal tillægges dem som bevis, vil kunne lade sig vejlede af de begrundede synspunkter, som de tiltaltes forsvarere gør gældende, og de begæringer, de eventuelt fremsætter om tilsidesættelse af båndoptagelser eller om udspørgen eller afhøring af børnene i forbindelse med benyttelse af båndene.

Hvad angår anvendelse af båndoptagelser i den borgerlige retspleje, kan jeg også her henvise til, at det ifølge retsplejeloven tilkommer domstolene at afgøre, om en båndoptagelse kan tillades afspillet, og i bekræftende fald hvilken bevismæssig betydning der skal tillægges denne. Dette gælder selvfølgelig også i de særlige tilfælde, hvor et bånd er indspillet uden dens vidende, som udtaler sig på båndet.

På baggrund af de almindelige domstolsgarantier behøver man efter min mening ikke at nære ængstelse for misbrug af båndoptagelser inden for retsplejen, og jeg finder ikke, at der er anledning til at indføre særlige lovbestemmelser på dette område.

Af *Gottschalck-Hansen* til justitsministeren (den 3. august 1961):

„Agter justitsministeren at søge straffeloven ændret, således at straffen for mishandling af børn skærpes?“

Det har i vide kredse vakt undren — og man kan vist også sige forargelse — at straffen for børnemishandling synes urimelig mild.

Ud fra et lægmandssynspunkt forekommer det ejendommeligt, at en børnemishandling med dødelig udgang straffes med kun 2½ års fængsel, således som det har været tilfældet i den tragiske Ballerupsag, mens andre voldshandlinger som f. eks. affektmord i henhold til gældende retspraksis straffes med 12-14 års fængsel.

Nu ved jeg meget vel, at ovennævnte dom er appelleret, ligesom jeg er indforstået med, at den lovgivende myndighed skal vogte sig for at overskride den dømmende myndigheds område. Men når selve straffeloven for børnemishandling med dødelig udgang — § 244, stk. 3 og 4, der er anvendt i det foreliggende tilfælde — an-

giver en maksimal straf på seks år, mener jeg der må være grundlag for en revision.

Justitsminister *Hans Hækkerups* svar (den 9. august 1961):

I anledning af det ærede medlems spørgsmål skal jeg oplyse, at mishandling af børn ikke er særskilt kriminaliseret. Forhold af denne karakter bedømmes efter straffelovens almindelige regler om legemskrænkelser. Blandt disse regler vil straffelovens § 244, stk. 3, være den, der i første række kommer i betragtning. Ifølge denne bestemmelse er straffen hæfte eller fængsel indtil 2 år. Har mishandlingen medført døden eller grov legemsbeskadigelse, kan straffen stige til fængsel i 6 år. Kan barnet — hvad der oftest uden videre vil være tilfældet, når mishandlingen retter sig mod små børn — betragtes som sagesløst, kommer den strengere strafferamme efter § 244, stk. 4, til anvendelse, og straffen kan i så tilfælde — uanset om de lige nævnte følger er indtrådt — stige til fængsel i 6 år.

Til belysning af spørgsmålet har jeg indhentet en erklæring fra rigsadvokaten, der udtaler, at der efter hans opfattelse ikke er anledning til at søge de i betragtning kommende højeste grænser for straffen skærpet. Rigsadvokaten finder heller ikke, at der bør søges gennemført en forhøjelse af strafferammernes minimum. Rent bortset fra, at den almindelige tendens i nutidens kriminalpolitik går i retning af ophævelse af eksisterende minima — dette er jo blandt andet sket i flere tilfælde ved de af folkettingen i foråret gennemførte straffelovsændringer — er disse forhold af så forskellig grovhed, at et højere minimum ikke kan anses for tilrådeligt.

Jeg tror, at rigsadvokaten har ret i de af ham fremførte betragtninger, og jeg vil gerne hertil føje, at det jo er domstolens opgave inden for strafferammerne at fastsætte den i det enkelte tilfælde forskyldte straf, og at dette i sager af denne art synes muligt inden for de eksisterende strafferammer.

I den sag fra Ballerup, som har givet anledning til det ærede medlems spørgsmål, angår tiltalen overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 2, 3 og 4, der altså åbner mulighed for idømmelse af straf af fængsel indtil